

תלמידי כיתות א-ב

אופי: סינכרוני

עזרים: גילולי נייר טואלט ריקים, דפים צבעוניים
(או לבנים לצביעה), טושים ודבק

במקלט שלנו

המהלך:

1. המורה קוראת את הסיפור "בשכונה שלנו"
2. שיח חברתי בעקבות הסיפור
3. יצירה אישית - "בתי הלב"

דגש חזק על יצירתיות

נקודות לדיון:

- בסיפור ראינו שכל ילד היה צריך משהו קצת אחר (אחד אור, אחד עזרה פיזית, אחת עזרה עם הכלב).
 - איך לדעתכם הרגישו הילדים שעזרו להם? איך הרגישו הילדים שהגישו עזרה?
 - האם קרה לכם פעם שהרגשתם קצת כמו דני?
 - מה הכי עזר לכם באותו רגע – מילה טובה? חיבוק? מעשה?
 - בימים אלה, יש הרבה אנשים סביבנו שמרגישים כמו דני.
- אתם "סיירת האהבה". איזה מעשה קטן אחד אתם יכולים לעשות היום כדי לשמח שכן, חבר או בן משפחה?

"בתי הלב" של השכונה - יצירה אישית

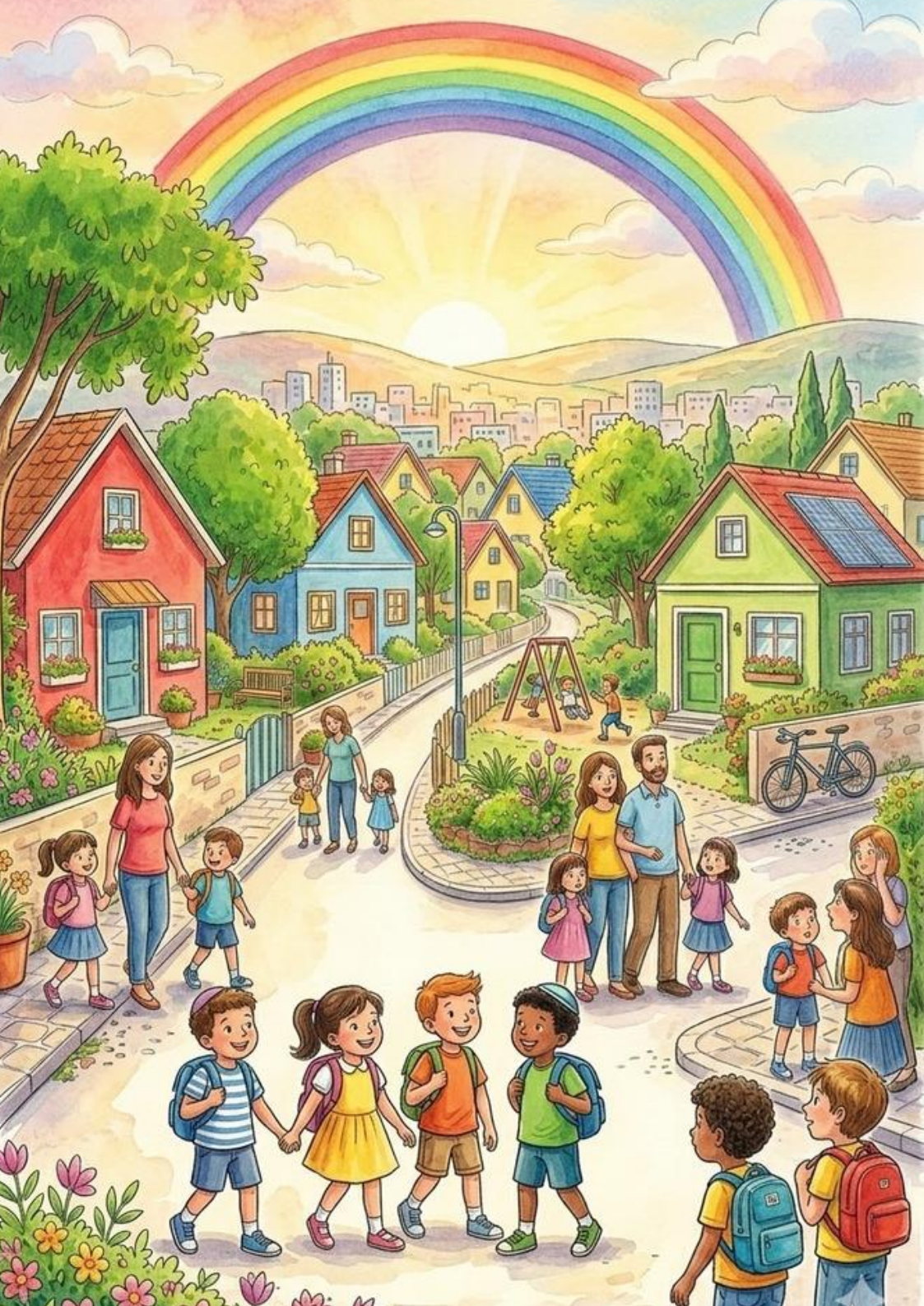
כל תלמיד מכין "בית" מגליל נייר.
 הנחיות: מציירים על גליל נייר: חלונות ודלת.
 כותבים או מציירים "כוח על" המבטא עזרה, למשל: "אני יודע להצחיק", "אני יודע להקשיב", "אני יכול להביא מים".
 גוזרים משולש וצובעים אותו באדום או בכל צבע אחר.
 מדביקים את המשולש בקצה הגליל (גג).

את התוצרים אפשר לשלוח למורה ולהציגם במצגת שיתופית.

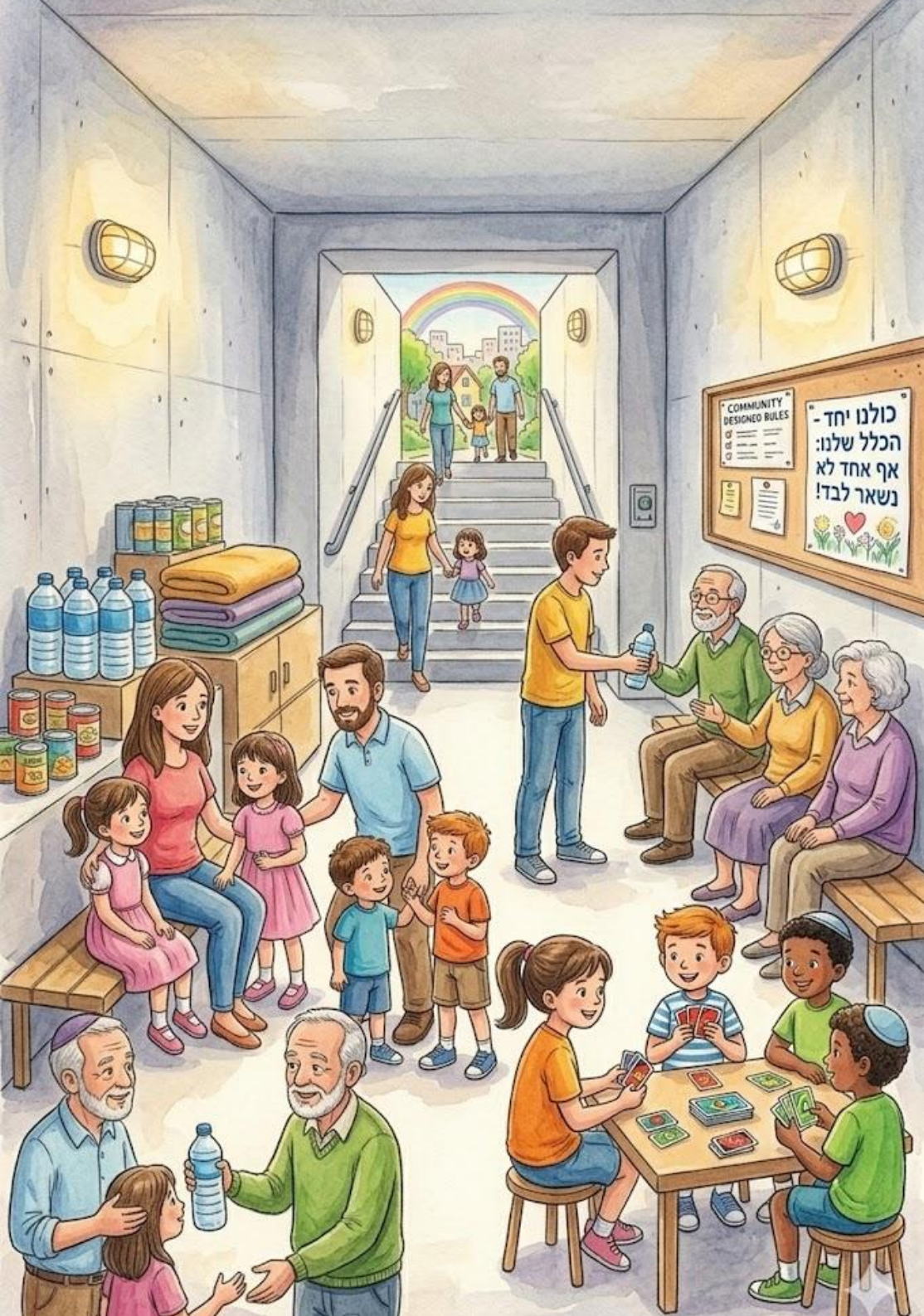

במקלט שלנו

בְּרָחוֹב הַקָּשָׁת, בְּקִצָּה הָעִיר,
יֵשׁ שְׂכוּנָה שְׂכָל יֶלֶד מְכִיר.
הַבָּתִּים צְבֻעֹנִיִּים, הַגְּנוֹת יְרֻקוֹת,
אֲנָשִׁים בָּהֶן שְׁלֹוִים וְאֲדִיבִים מְאֹד.
אֶה בְּיוֹם מִהְיָמִים הַשְׁלֹוה הַוּפָּרָה
כְּשֶׁלֶפְתֶּעַ נִשְׁמָעָה הַתְרָעָה.

**מִיד הַתְּגִיסוּ כָּל הַשְּׂכָנִים הַצְעִירִים
וְהַמְבֻּגָּרִים,**

**כִּי בַשְּׂכֻנָּה שְׁלֵנוּ, זֶה הַכָּלִל:
אִף אֶחָת וְאִף אֶחָד לֹא נִשְׁאַרִים לְבַד
בְּכָלִל.**

**כְּשֶׁנִּשְׁמַעַת הַתְּרַעָה כָּלָם יוֹדְעִים
יַחַד לְמַקְלֵט הַשְּׂכֻנָּתִי יוֹרְדִים
בְּמַקְלֵט נִפְגָּשׁוֹת כָּל הַמְּשֻׁפָּחוֹת
וְזוֹ לְזוֹ עוֹזְרוֹת.**

**דְּנִי הֶקְטֹן מִפֶּחַד מִהַחֲשָׁךְ מְאֹד,
כְּשֶׁהָאוֹר בְּמִקְלָט כָּבֵה, הוּא מִתְחִיל
לָרַעַד.**

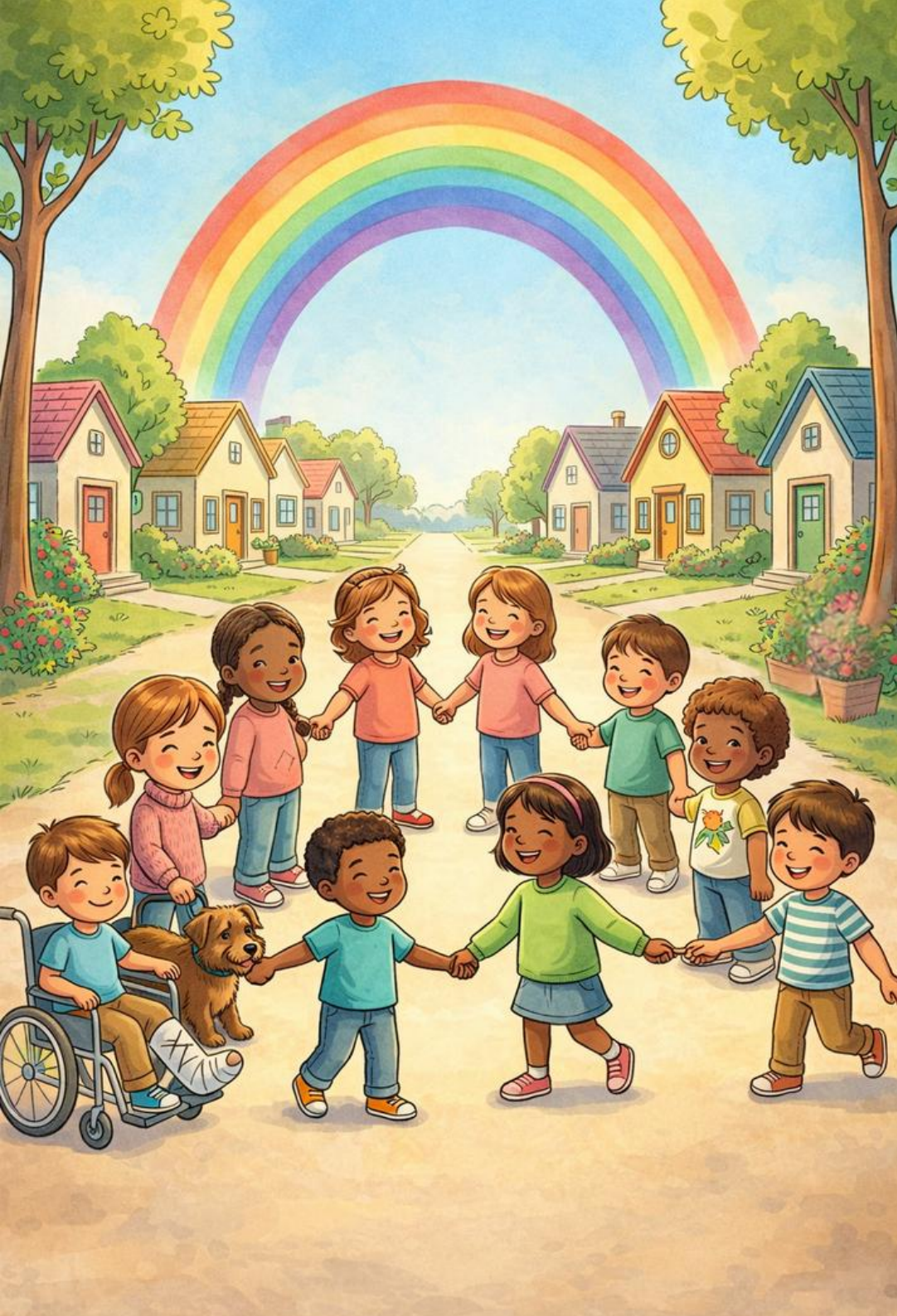
**מִיָּד מְגִיעָה נוֹעָה עִם פָּנִס בִּידָה,
הֵצִיפָה אֶת הַמִּקְלָט בְּאוֹר, וְאָמְרָה:
"בּוֹא אִתִּי, דְּנִי יָקָר, נִקְרָא סִפּוּר עַל
יֶלֶד גִּבּוֹר!"**

**גיל הג'ינג'י שבר את הרגל אתמול,
וכעת הוא לא יכול לצעד או לזחל. .
כלם משחקים יחד בפנת המקלט ורק
הוא יושב לגמרי לבד.
איתן ורני ראו שגיל עצוב
הביאו כסא עם גלגלים,
והובילו אותו לשלחן לשחק עם כל
החברים.**

**מִיָּה הַחֲמוּדָה נִכְנָסָה לַמִּקְלֵט
עִם הַגּוֹר שְׁלָהּ, כָּלֵב קָטָן בְּצַבֵּעַ חוּם.
מִיָּה בְּכֻתָּה: "הוּא נִבְהֵל מְאֹד וְלֹא מִבִּין
כָּלוּם"
דִּפְנָה וְאַלְמוֹג הוֹצִיאוּ מִיַּד כִּדּוּר אָדָם
הַגּוֹר שְׁחִק, נִרְגַּע וְכִשְׁפֵּשׁ בִּזְנָב
וּמִיָּה שְׁמִיחָה שֶׁהוּא רָגוּעַ עֲכָשׁוּ.**

בַּמְקֹלֵט הַשְּׂכוּנָתִי

כָּל יֶלֶד עֶזֶר, כָּל יֶלְדָּה נְתָנָה יָד,

בְּרֻחוֹב הַקִּשָּׁת - אֵף אֶחָד לֹא לִבַּד.

כְּשֵׁישׁ חֲבֵרִים וְעֲרֻבוֹת הַדָּדִית,

הַשְּׂכוּנָה מְנַצַּחַת - זֹה הַתְּגִלִּית!

גַּם אִם מִמְּחִיד מִמְּחִיד וְאוֹלֵי קֶצֶת קִשָּׁה,

אֲנִיחֵנוּ יַחַד - וְזֶה מָה שֶׁמְּשַׁנָּה.